

mantelzorg

1. Zo vrien - de - lijk en vei - lig als het licht,
 2. Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd,
 3. Spreek Gij het woord dat mij ver - troos - ting geeft,

1. zo - als een man - tel om mij heen - ge - sla - gen, zo is mijn
 2. waakt o - ver mij en o - ver al mijn gan - gen. Wie zou ik
 3. dat mij be - vrijdt en op - neemt in uw vre - de. Ont - steek die

1. God, ik zoek zijn aan - ge - zicht, ik roep zijn naam, be - storm Hem
 2. wor - den, waart Gij niet be - reid, om, als ik val, mij tel - kens
 3. vreug - de, die geen ein - de heeft, wil al - le lief - de aan uw

1. met mijn vra - gen, dat Hij mij maakt, dat Hij mijn we - zen
 2. op te van - gen. Ik leef niet echt, als Gij niet met mij
 3. mens be - ste - den. Wees Gij van - daag mijn brood, zo - waar Gij

1. richt. Wil mij be - hoe - den en op han - den dra - gen.
 2. zijt. Ik moet in lief en leed naar U ver - lan - gen.
 3. leeft, Gij zijt toch zelf de ziel van mijn ge - be - den.

Achtergrond gegevens en gedachten bij Trudo-artikel in Groot Eindhoven

21 november 2018

door
 Threes van Dijck en Jan Peijnenburg

*Als we grote en duurzame
vreugde willen bereiken
moeten we het centrum
van ons leven verplaatsen in
een bestaan dat groter is
dan wij zelf.*

*Om zo gelukkig te zijn moeten
we geen buitengewone daden stellen,
maar bewust worden van onze
verbondenheid met de grote
werkelijkheid en aldus de kleinste
dingen groots verrichten.
Een enkel punt hoe klein
het ook is bijvoegen in het
borduurwerk van het leven.
Dat beseffen en echt willen
is uiteindelijk het grote
geheim van geluk.*

Teilhard de Jardin

Duurzaamheid

WIJ WERKEN
SAMEN MET ONZE
TROPISCH-FRUIT
TELERS AAN
VERDUURZAMING VAN DE
FRUITTELT. WIJ GEBRUIKEN DAAROM ALLEEN

*100% duurzaam
geteelde sinaasappels.*

Zorg

Liefde, die wordt beleefd en gegeven, kan de vorm aannemen van "zelf-opoffering". Maar het gevoel een offer te brengen wijkt voor het gevoel van liefde. Dan verandert liefde in "minne". Dat is de liefde die in God, God is. In Jezus die uitriep "het is volbracht".

Juist daarin ontvouwt zich de liefde tot het uiterste en wordt zij het volmaakte beminnen.

Daartoe is de mens in staat. Soms gebeurt het. Dan staat heel de wereld ergens, in één flitsend ogenblik, in lichterslaai. De Minne is daar - God is daar.

Zorgzaamheid

De oude man stond langdurig stil bij het graf. "Van mijn vrouw" zei hij. Dan vervolgde hij "12 jaar heb ik haar verzorgd, gedragen, alles". En hij voegde eraan toe "als ik haar terug zou kunnen krijgen, zou ik dat weer 12 jaar doen". Stilte. Wij zagen hem zacht en lief aan. Dan zeiden we: "wat mooi, wat geweldig, wat goed en lief". Een jongere man verpleegde thuis zijn jonge vrouw - tot alle levensfuncties wegvielen en hij in zijn laatste krachten haar in zijn armen nam.

Een ander verbouwde zijn garage tot een woongedeelte en zo kon hij zijn oude vader thuis houden.

En dan die lieve dochter die van dag tot dag en op het einde van minuut op minuut haar moeder nabij was, bijstond - en precies op het moment dat zij stierf was zij er niet bij.

Verzorging

Dat wij al jaren voor elkaar zorgen, dat ik Threes verzorg van de morgen tot de avond en 's nachts, en daar diepe vreugde in ervaar,

heeft een hele achtergrond.

Threes komt uit de gezinszorg, ik uit de zielzorg. Zij werd maatschappelijk werkster, ik werd priester-aalmoezenier.

Ruim 50 jaar zijn wij nu samen - in zorg voor elkaar, in zorg voor anderen.

Dit vond zijn radicale uitdrukking in het feit dat wij beiden priester - arbeiders werden, bij Philips, 17 jaar lang.

Daar schreven wij twee boeken over: (1976) De blinde hoek / (1980) De verloren vader.

Mede voor onze mede-arbeiders en-arbeidsters huurden wij voor 7 jaar een kerk: de kloosterkerk van het Augustinianum. Tot aan de sluiting en afbraak. Maar het innelijk gebeuren ging door, met name gedurende 35 jaar de Gregoriaanse Thematische Vespers. Er volgden nog drie boeken: Driekoninginnen, Drie Herders, Jij ruikt naar God (een dichtbundel).

Tal van artikelen en brochures schreven we daarna. Onze pastorale weg loopt nu via onze website: www.duizendeneendagen-nachtgedachten.nl

Vanwaar die zorg

Threes: haar Vader, werkmeester bij de sigarenfabriek Karel 1; tegelijk Moeder, een winkel in de Hoogstraat.

Beiden bestuursleden binnen de vakbond, waar zij elkaar vonden.

Threes zelf: jeugdleidster tijdens de oorlog, op 16-jarige leeftijd; daarna Gidsenleidster en lid van het parochiëel meisjeskoor van Sint Joris.

Jan: boerenzoon, vergroeid met de natuur, opgegroeid tussen dieren waarvoor hij jaren achter elkaar zorgde; ook voor zijn eigen

wereldje van tuinen, vogels, kippen. Zorgen, in leven houden, was een grondwet.

Threes en Jan: nu nog een voor-en achter-en balkontuin; een eigen bos in Boxtel bij de Annakapel. Natuurlijk ook een vijver met vis, een volière met kanaries en wildzang, twee duivenkooien en overal bloemen, planten en de "locatie bepalende" hoge Leyland in de achtertuin die uittorent boven Stratum. Zorg dus! Liefde voor al wat leeft, is liefde voor het leven.

Het aardige van liefde is ook, dat je van dezelfde dingen gaat houden. Je houdt toch van de liefhebberij van je man, de kunstzinnigheid van je vrouw - want dat "is" toch die ander. Al heeft Jan de liefde voor de natuur meer van huis uit, Threes is daar helemaal in meegegaan. En zij praat met de vogels en streelt de duifjes in de broedschaal.

Samen

Sinds Threes en Jan (ongehuwd) samen zijn vanaf 1963 - sinds zij (zoals zij zeggen) voor God zijn getrouwd - sinds bisschop Bekkers hen de handen oplegde in 1964 en zegende, beleven zij een gezamenlijk priesterschap van man en vrouw. Daarbij zagen zij af van kinderen om geheel vrij te zijn voor de gemeenschap, voor de kerk ook. Dit was een nieuwe gestalte van het priesterschap. En hoe vreugdevol en vruchtbaar is ook dit al die jaren geweest. Samen werken aan een ideaal is een bron van liefde én een bron van kracht en inspiratie. Dit is vol-menselijk.

Voor elkaar

Het leven leerde hen zorgen. Het was hun "eerste" natuur. En aangezien "zorg" met "liefde" te maken heeft (van waar liefheb-

berij!) is dit de levenslijn van de liefde geworden.

Threes is nu 92, Jan 88.

Zij zijn nog zonder "thuiszorg" en bewonen hun "landelijk" Trudohuis in de Bonifaciuslaan.

Zelf houden zij hun grote huis nog bij, hun huis vol boeken, schilderijen, beelden en muziek. Boven op de tweede verdieping staan hun eenpersoonsbedden tegen elkaar. Dat is 28 traptreden hoog. Jan loopt altijd achter Threes mee naar boven en beneden. Aanra-king, contact is dan van levensbelang. Iedere seconde telt bij een val. In huis en op straat lopen zij (zonder rollator, rolstoel of stok) hand in hand. Ook bij Albert Heijn. Zij ervaren: ouderdom is tijd voor de vele kleine tederheden. En: op je oude dag ben je met elkaar wat je in je eerdere jaren voor elkaar geworden bent.

Waarom?

Wat makkelijk kan, waarom dan zo moeilijk gedaan? Antwoord: wat met liefde gebeurt, is niet moeilijk. En: is dat op te brengen, vol te houden? Antwoord: daar verslijt je van, maar "aan liefde mag je slijten".

En zou gedeeltelijke thuiszorg dit niet kunnen verlichten? Antwoord: nee. Want zij zouden voor Jan al die mooie, leuke (liefdes-) momenten wegnemen die je nu met elkaar, in je eigen tijd en ritme beleeft. Je slaapt uit zo lang als je wilt, je eet wat je zelf bedenkt, je kunt jezelf en elkaar wassen op eigen wijze. En dan 's middags een flinke dut en laat naar bed. En daar tussendoor zoveel wat je leest en muziek, die je geniet. En je danst en bidt regelmatig nog, je schrijft veel (op) en blijft samen werken aan je laatste boek "Omzien naar leven ". Iedere dag is een heel leven. En de dood mag zijn: de overgang van leven naar leven. Daar zijn zij klaar voor.

Conclusies

Deze omschrijving wil aantonen dat het van levensbelang is “als kind al” te leren zorgen en verzorgen. Zorg die ook geënt is op de “natuur”.

Zorg is de “voedingsbodem” van de liefde - tegelijk zelf liefde. Vervolgens mag dit een pleidooi zijn, om zo lang als kan (vooral medisch) “zelfstandig” te blijven wonen, zeker als je nog met z’n tweeën bent. Zo is er zelfs minder “valgevaar” (overdag én ‘s nachts) dan in een zorgcentrum.

Vooral dit: zo kun je samen eenzaamheid, leegte, verdriet voorkomen door (het sleutelwoord) “Aanwezigheid”. In het bijzonder als “geestelijke werkelijkheid” die je met elkaar deelt.

Zo samen oud (geworden) mogen zijn is buitengewoon vreugdevol. En heel je verleden van samen zijn blijft, omdat het “nog is”. En als je dan nog in elkaars armen moogt sterven, elkaar kunt overdragen aan God - is het mooi geweest!

Liefde

Vanaf je kind-zijn heb je zorgplicht voor je ouders. Je dankt er je leven aan!

Ben blij als je je oude vader en/of moeder nog hebt. Geef er alles aan. Vooral jezelf. Schuif die zorg niet door naar een zorgcentrum: de ontheemding, de eenzaamheid in. En wat je nu nog voor hen kunt, zal je bijblijven, ook als je zelf oud wordt. Wees aanwezig - niet af en toe binnenlopen voor een boodschap of een groet. Richt er je eigen leven (vrijheid), je werk op in. En je weekend en je vrije dagen. Ga een tijd, hopelijk nog lang (als dat te regelen is) parttime werken. Nog een half leven zul je “zonder” zijn. Zo kun je - aan je ouders - blijven groeien, kun je meer mens worden - zelfs op deze “eigenlijke” wijze je geloof (ja, je Godsliefde) beleven.

Je blijft gewoon voor je oude Vader, je uitgeleefde Moeder “leven” geven, “leven” zijn.

Daarbij is woorden van liefde uitspreken ook liefde doen. En lief zijn groeit in betekenis met je mee. Het gaat de betekenis krijgen van vertedering, respect, deernis, meelevend verdriet, verstillings. En je mag best een beetje mee oud worden.

Ziele-zijn

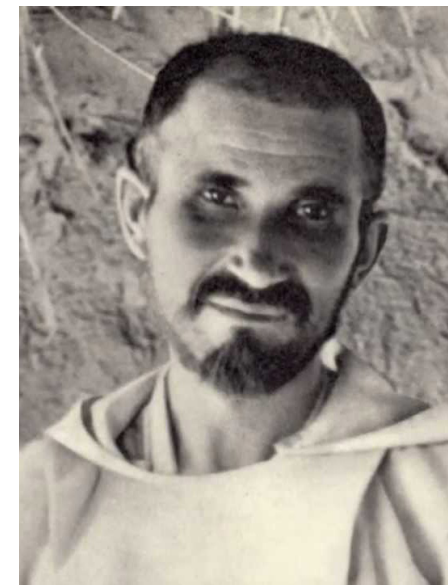
En dan is er nog naast, tegelijk met de materiële (fysieke/medische) zorg de “geestelijke” zorg. De zorg om zinvol blijvende dagen, het voorkomen van leegte, levensmoeheid en depressie. Het optillen van elke dag. Zij droegen jou toch ook zo lang! En daar hoort ook de levensbeschouwelijke, religieuze, spirituele zorg en ondersteuning bij. Hulp om innerlijk én intellectueel te blijven wie je was. Er moet gelezen, geluisterd, gepraat blijven worden.

Ook gebeden en geloofd, zeker als dit voorheen deel uitmaakte van het bestaan.

Daartegenaan hoort ook de affectiviteit te blijven of te groeien. Blijf kussen, strelen, wassen bij wijze van liefkozing. En hoe leuk is het voor hen en voor jezelf je Vader goed te blijven kleden en je Moeder te versieren.

Threes liet bij de begrafenis van haar Moeder de gouden oorknopjes, die zij steeds in had gehad, mee haar laatste rustplaats ingaan. Om haar Moeder in haar schoonheid voor God te laten verschijnen. Liefde is sterker dan de dood.

Een broer van Jan overleed plotseling aan een hersenbloeding, 64 jaar oud. Hij was pastoor, zeven jaar maar. Eerder was hij zeventien jaar kartuizer-monnik geweest in Italië. Jan legde de kostbare stola van goudbrocaat uit de Certosa di Firenze om zijn schouders... om dan in de hemelse liturgie voor te kunnen gaan... Bij dat al: het laatste eerbetoon, laatste gebeden, bloemenhulde, lichtceremonie, en dan de laatste traan.... mag je ervaren het goede te doen, “het goed te doen” en dat is ook een goed gevoel! Eigenlijk: wees zo nabij als God het is - tot in de vereeuwiging.

Vader,
Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat Gij
goedvindt.
Wat Gij ook met mij doen
wilt,
ik dank U.
Tot alles ben ik bereid,
alles aanvaard ik,
als uw wil maar geschiedt in
mij
en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn
God.
Ik leg mijn ziel in uw handen,

Ik geef ze aan u mijn God,
met heel de liefde van mijn
hart,
omdat ik U bemin,
omdat het voor mij
een noodzaak van liefde is
mij te geven,
mij zonder voorbehoud
op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen:
want Gij zijt mijn Vader.

Charles Foucauld